

L'espolsador del ball

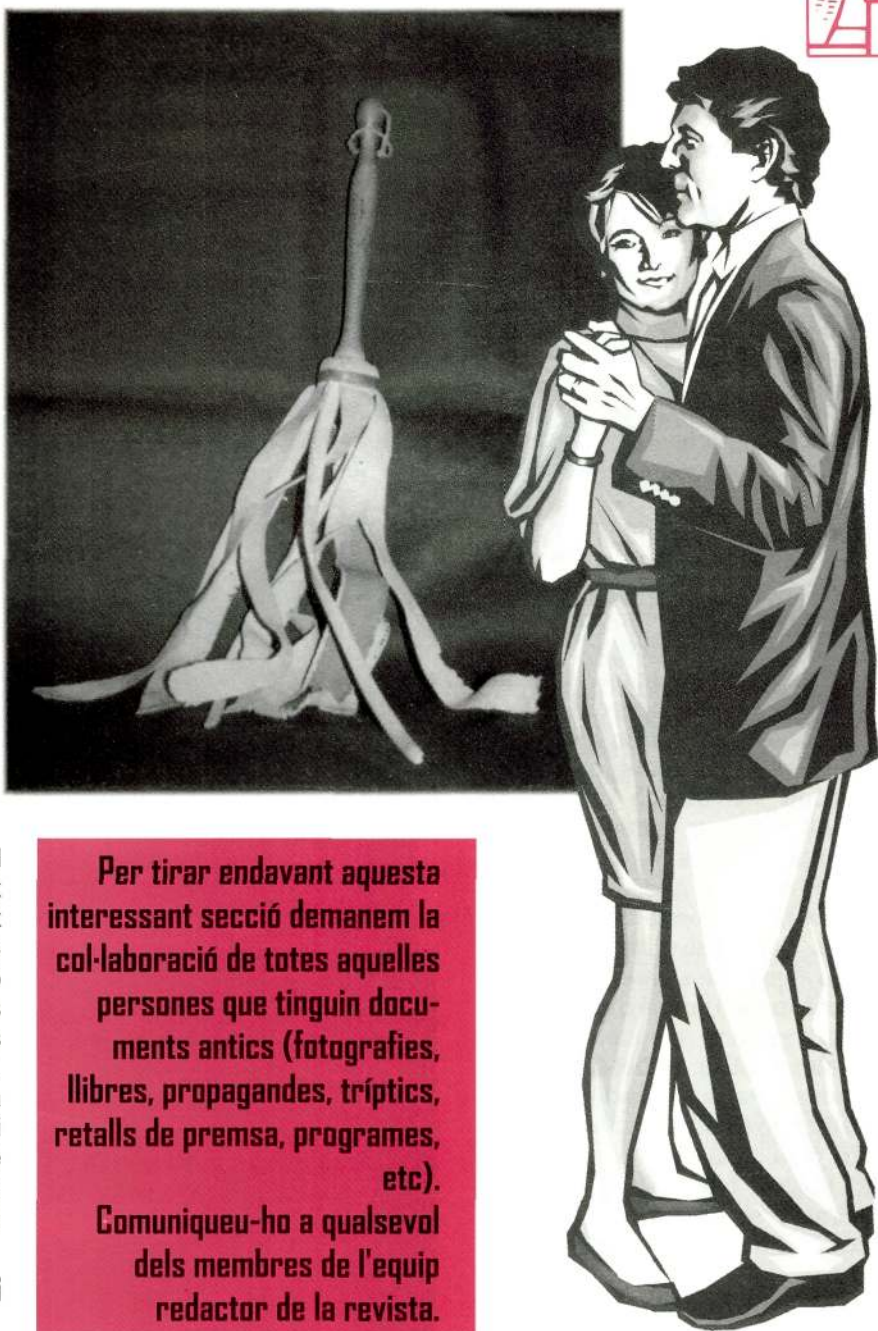

Aquest instrument de neteja ha tingut en la història festiva d'Alpicat un altre significat i utilitat. L'espolsador (o furriaca com també se'l coneixia) era utilitzat pels portalers del ball per espantar a la canalla que corria pel mig de la pista i entorpien el decurs de la sessió.

En el record queden els portalers encarregats d'aquesta tasca, primer el Tomaset i després el Planxat, que alternaven la vigilància de l'entrada amb els passejos amunt i avall per mirar de posar ordre entre els més petits que, alhora, veien en aquest instrument un al·licient més per divertir-se, això sí, intentant sempre evitar alguna fuetada.

Antigament, les sessions de ball eren molt més lluïdes, però també molt més serioses, i no es permetien certes disbauxes. Tot estava controlat i regulat per la Junta que delegava en el conserge (durant molts anys el Peret de la Petra) perquè tot estigués en ordre. La societat recreativa La Unió fou creada el 24 d'agost de 1928, com una escissió de la societat La Íntima, i foren els mateixos socis qui amb les seves mans van construir l'edifici, conegut popularment per la sala de ball, un edifici singular, bonic i únic a les nostres contrades que cal preservar com a edifici històric. La societat va funcionar fins a la seua dissolució l'any 1992.

Fabià Corretgé Blasi

Per tirar endavant aquesta interessant secció demanem la col·laboració de totes aquelles persones que tinguin documents antics (fotografies, llibres, propagandes, tríptics, retalls de premsa, programes, etc).

Comuniqueu-ho a qualsevol dels membres de l'equip redactor de la revista.

S'ha posat en marxa un nou projecte cultural a la població, l'objectiu del qual és recuperar cançons i tradicions perdudes o en vies d'extinció. És per això que demanem la col·laboració de tothom, sobretot persones grans, que recordin alguna cançó, cançoneta, verset típic, costum o tradició. També ens interessen fotografies, gravacions, fultletons o objectes que hi estiguin relacionats.

7

Una dona de fil de vint

per Marçal Abella i Robert Queral

En aquesta edició d'*El Nou Pinetell*, hem volgut cercar les opinions d'una escriptora excel·lent, la Isabel-Clara Simó i Monllor, que va visitar el nostre poble amb motiu dels actes organitzats per commemorar el X aniversari de la biblioteca Sant Bartomeu.

Per mitjà de la lectura d'aquesta entrevista coneixerem una mica millor l'aspecte professional de l'escriptora, a qui volem agrair les facilitats que ens va donar per poder realitzar-la. De la seva vessant personal en podem fer una breu pinzellada, perquè l'estona que vàrem passar amb ella no ens va permetre conèixer-la a fons. Sí que vàrem adonar-nos de la seva gran humanitat, que tenia un fort convenciment de tot el que porta a terme, que lluita i venç les seves pròpies pors, que és una persona involucrada en tots els temes en què es compromet. Hem notat per la seva forma

d'expressar-se que és una persona oberta als altres, clara, això sí, una dona amb moltes ganes de conversar i també d'escoltar. Nosaltres des d'aquestes línies agraïm a la Sra. Isabel-Clara Simó la seva amabilitat i paciència en la realització d'aquesta entrevista. Així mateix, també volem agrair a la nostra bibliotecària, la Neli Peirau, el seu suport i la moltíssima informació sobre l'escriptora.

Moltes gràcies

Marçal i Robert.

Isabel-Clara Simó va néixer a Alcoi l'any 1943. Llicenciada en Filosofia per la Universitat de València. Es dedica a l'ensenyament de la filosofia al batxillerat, primer a Bunyol, després a Figueres i finalment a Barcelona. Simultanejà l'ensenyament i el periodisme amb la direcció de la revista *Canigó*. Isabel-Clara Simó és una dona tenaç i lluitadora amb una forta personalitat i de temperament emprenedor. Guanyà el premi Víctor Català l'any 1978. La seva darrera

publicació és *T'imagines la vida sense ell?*

Un escriptor neix o es fa?

Les dues coses. Una persona pot ser un magnífic escriptor, pintor o músic, però si no ho cultiva, si no ho conrea, si no ho treballa, és un talent perdut. I una persona que ho treballa molt, però que no té el talent d'escriptor, també és malaguanyat. Desconfio bastant dels que es pensen que tot ve donat. Qualsevol art és una feina molt complexa i molt difícil.

Escriu a mà o fa servir l'ordinador?

Escric amb ordinador des del principi, amb aquells Amstrad originaris, i encara abans amb màquina d'escriure. Per una raó, ja m'agradaria escriure com aquells grans escriptors, amb estilogràfica i sentint el rec-rec de la ploma, però el meu problema és que faig

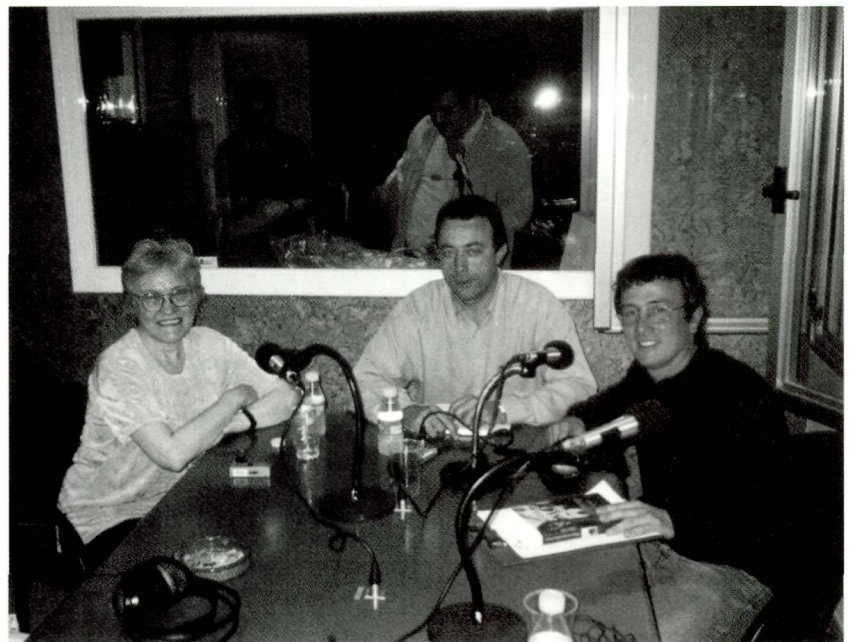
una lletra molt dolenta i quant tinc una frase

És difícil de contestar, però bàsicament les tardes. Els matins els dedico, diguem-ne, a la paraescriptura, que seria preparar conferències, fer els articles periodístics, etc., i a la tarda em dedico a la literatura creativa. Això no és possible cada dia, però procuro que s'acosti tant com sigui possible al cada dia perquè crec molt en la constància per tal d'acabar fent alguna cosa que tingui una mena de sentit. De totes maneres, a mi m'agrada contar-ho més en resultats que no pas en hores, és a dir, em marco tasca: has de fer tres folis i t'hi pots estar mitja hora o t'hi pots estar set hores.

Què en pensa de l'èxit de les darreres diades de Sant Jordi, on triomfen més els periodistes reconvertits en escriptors, és a dir, els escriptors mediàtics, per damunt d'escriptors de categoria reconeguda?

S'ha de distingir. El dia de Sant Jordi és una fira i una fira és un

Moment de l'entrevista als estudis d'Alpicat Ràdio.

llarga per transcriure l'escric tan de pressa que després ni jo mateixa l'entenc. L'ordinador ha estat per a mi el gran invent perquè em permet corregir i tornar a corregir, que és el que ha de fer un escriptor.

Quant temps al dia dedica a escriure?

acte comercial. On triomfen els escriptors mediàtics és en l'acte comercial de vendre molt i per tant això no té res a veure amb el món de la literatura. De totes maneres, sóc una defensora d'aquests escriptors perquè tenen tot el dret d'escriure i perquè crec que no estan en competència amb els

escriptors de literatura. No són els meus enemics, ni tan sols els meus competidors. No els miro amb gens d'enveja, que crec que n'hi ha molta, ni els miro amb gens de recança. Fan el que saben i ho fan amb dignitat i tenen el dret de vendre més que ningú. El que triomfa és el que més ha venut? Triomfar en literatura no és això; triomfar en literatura és escriure bé. I això és una altra història que no té res a veure amb la diada de Sant Jordi, ni amb les llistes de vendes; és una altra cosa diferent i aquí la cosa és molt més subjectiva i més difícil de calibrar, però jo estic encantada que puguin vendre molt perquè molta gent que els compra, que segurament no està habituada a llegir, agafaran ganes de llegir amb els seus llibres i per tant és un benefici per a tots els escriptors.

Ens podria parlar de la seva etapa d'educadora? Com veu el món dels joves i el seu interès per la lectura?

La meua etapa d'ensenyant ho ha sigut tota la vida perquè ho he deixat fa molt poc temps i era filla de mestre. Trobo a faltar el contacte amb els joves, encara que ara faig el que m'agrada fer que és escriure. Crec que hi ha tants tipus de joves com tipus d'adults. És a dir, hi ha joves que són uns deixats, que són gent molt vulgar i hi ha joves absolutament espirituals i delicats. I crec que això és així ara i abans. Per tant, qualificar a una generació amb dos o tres adjectius, jo crec que és frívol. Jo he vist a les aules moltíssims joves que es maten a treballar i he vist molts joves que no faran mai res a la vida. He vist de tot, gent passota i gent compromesa. Per això no voldria generalitzar sobre aquest tema. Sí que és veritat que el jove està una mica

"qualificar a una generació amb dos o tres adjectius, jo crec que és frívol"

desmotivats per culpa nostra. Perquè els hem deixat un món en el qual els vàrem prometre l'Arcàdia feliç amb la democràcia, i resulta que no ho és. Els hem deixat també un món molt materialista, els hem parlat de peles

continuament, perquè com que érem tan progressistes i tan avançats no ens havia de fer vergonya parlar de peles i els hem parlat tant d'això que ells tampoc no parlen d'altra cosa. En definitiva, crec que hi ha de tot i si tenen algun defecte col·lectiu és més per culpa del que han rebut que no pas per ells

molta mala sort. Em refereixo a l'Estat espanyol, que és un país que ha viscut en les misèries, el feudalisme i en les tiranies més absolutes a l'immensa majoria de la seva història.

Per tant, la cultura no s'ha desenvolupat excessivament, però penso que si la democràcia continua i en tinguem les ganes, aquestes coses aniran millorant. Però no ens desesperem, que llegim molt més que abans.

Per als qui no vàrem conèixer el setmanari Canigó, què era i què es pretenia?

Jo vaig estar quinze anys de la vida del Canigó, que en va durar trenta. Per tant, és el meu home, el Xavier Dalfó, qui n'hauria de parlar perquè és qui el va fundar. Canigó va tenir diverses etapes. Va néixer com a

"Estem en un país que ha tingut molta mala sort. Em refereixo a l'Estat espanyol, que és un país que ha viscut en les misèries, el feudalisme i en les tiranies més absolutes"

mensual i era una revista només de l'Empordà i estava definida com una revista de cultura. Això va aconseguir que la gent culta i els artistes de Figueres s'apleguessin al voltant de Canigó i crec que va ser una etapa molt bona. Primer va sortir en castellà perquè eren els temps més sinistres del franquisme i estava totalment prohibit fins i tot un sol mot en català. Després, de mica en mica, va anar canviant, s'hi va anar introduint el català, va passar de mensual a setmanari, va passar de Figueres a Barcelona i es va convertir en una revista d'informació cultural i d'informació general. Hi havia uns equips molt entusiastes i difícilment es cobrava res, com sabeu que passa en aquests tipus d'aventures. Canigó era una revista que somniava la democràcia, era antifranquista, tenia un ideari molt nacionalista de caire independentista i un ideari també de Països Catalans.

mateixos.

Creu que es llegeix poca literatura?

Si ho mirem en la nostra pròpia societat es llegeix més que mai. Mai havíem llegit tant. El fet és que s'edita moltíssim i els editors no són germanetes de la caritat. Si editen molt és perquè algú ho compra. Quan jo era petita, persones que tinguessin una biblioteca a casa n'eren quatre i ara quasi totes les famílies tenen una petita biblioteca encara que sigui pels llibres que han de comprar per als fills a classe. Es llegeix més que mai, però continuem estant lluny de la mitjana europea. Per tant, no llegim tant com caldria donada la nostra situació geogràfica i històrica. Estem en un país que ha tingut

